

Arrest

nr. 64 064 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van 13 januari 2011, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 8 juni 2011 met nr. 62 825 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. TASNIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden besluit is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 20 augustus 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 30

september 2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, beslissing hem betekend op 9 december 2010;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer is gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 2 januari 2008 en 9 december 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft aan heling feiten waarvoor hij op 8 september 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met (D.W.V.A.), geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat een terugwijzingmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens.

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende, immers, dat hij zich vrijwillig in de marginaliteit heeft gestort door zich te wijden aan een handel in verdovende middelen;

Overwegende dat het onbetwistbaar is dat deze inbreuk een ernstige schending vormt van de openbare orde en van de bescherming van andermans gezondheid; dat in het licht van de schade die drugs aanricht, de sociale nood overheersend is temeer daar het gevaar op herval groot is;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT:

Artikel 1- (E.F.A.), geboren te (...) op (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot formele motivatieplicht van de administratieve beschikkingen, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 (verblijf), Artikel 8 en 6.1 van de Europese Conventie mbt de vrijwaring van de Rechten van de Mens Dwaling bij het nemen van de beslissing. Gebrek aan goed bestuur. Bij inleiden van zijn verzoek tot regularisatie toont vertoger aan dat hij in een prangende humanitaire situatie bevond zoals wettelijk voorzien. Vertoger kon niet op rechtmatige wijze een woonst betrekken, een betrekking hebben gelet op de afwezigheid van enige vergunning, waardoor hij uiteraard in een zeer precare en arme, mens ontorende situatie terecht kwam. Het aangehaalde motief is dus verkeerd en wordt bovendien ook niet formeel gemotiveerd. Wanneer de overheid meent dat vertoger in gebreke bleef te bewijzen dat hij in een prangende situatie verkeerde diende de overheid te motiveren waarop zij zich kon steunen om het tegengestelde te weerhouden. Het tweede motief van de overheid is terzake niet dienend daar waar vertoger inderdaad veroordeeld werd voor feiten die hij nog steeds betwist te hebben begaan in het verleden. De veroordeling voor feiten "begaan in 2009" betreft dus geen actualiteit waardoor nu vertoger een actueel gevaar zou uitmaken voor de Belgische Staat. Dat bovendien vertoger te bevelen het territorium te verlaten een schending uitmaakt van de elementaire mensenrechten nu hij eenmaal het plan heeft in het huwelijk te treden met mevrouw (D.W.) en dit plan reeds meer dan twee jaren lang aanhoudt; Dat mevrouw (D.W.) de Belgische nationaliteit heeft en dat haar de toegang tot het vaderland onmogelijk kan ontzegd worden. Dat tenslotte het Ministerieel Besluit de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het verzoek van vertoger ingediend om de nietigverklaring te bekomen van de beslissing betekend op 9.12.2010 niet afwacht hetgeen nogmaals een schending uitmaakt van de rechten van de mens."

2.2. Verzoeker richt, behoudens de laatste alinea, zich in het enig middel enkel tegen de motieven van de beslissing van 30 september 2010 waarbij door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, beslissing die op 9 december 2010 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Middelen die een betrekking hebben de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Verzoeker betoogt voorts dat *“het Ministerieel Besluit de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het verzoek van vertoger ingediend om de nietigverklaring te bekomen van de beslissing betekend op 9.12.2010 niet afwacht hetgeen nogmaals een schending uitmaakt van de rechten van de mens.”*

Verzoekers kritiek mist juridische grondslag. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 30 september 2010 door de gemachtigde ongegrond verklaard. Het annulatieberoep dat verzoeker heeft ingediend tegen de deze beslissing houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft geen schorsende werking en weerhoudt de Staatssecretaris niet om een Ministerieel Besluit tot terugwijzing te nemen. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.JT 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746).

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voorts wordt vastgesteld dat artikel 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen schendingen uitmaken van de openbare orde.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC